

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **R. K.**, zastoupeného Mgr. Jiřím Janatou, advokátem, se sídlem Valdštejnská 41, Jilemnice, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 7. 4. 2008, č. j. 29 Cad 32/2007 - 33,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jiřímu Janatovi, advokátovi, **se přiznává** na odměně za zastupování žalobce a náhradě hotových výdajů částka ve výši 800 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále též „žalovaná“) ze dne 11. 5. 2007, č. X, byla zamítnuta žádost žalobce o plný invalidní důchod (§ 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění) pro nesplnění podmínek tohoto zákona (dále též „zákon o důchodovém pojištění“). Žalovaná své rozhodnutí odůvodnila tím, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Semilech ze dne 30. 4. 2007 není žalobce plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 15 %. V této souvislosti byl citován § 39 zákona o důchodovém pojištění, podle něhož je pojištěnec plně invalidní, jestliže z důvodu

dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, o níž rozhodl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 7. 4. 2008, č. j. 29 Cad 32/2007 - 33, tak, že žalobu zamítl. Při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti žalobce se krajský soud opíral především o posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též „Posudková komise MPSV“), pracoviště v Hradci Králové, ze dne 14. 11. 2007, podle něhož procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti činí 10 %. Zjištěný pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce ve výši 10 % je nižší než 66 %. Žalobce tak k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí nesplňoval žádnou z podmínek plné ani částečné invalidity, jak jsou vymezeny v § 39 a § 44 zákona o důchodovém pojištění. Z uvedených důvodů krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jak sám uvádí pouze formálně, v níž namítá nesprávné posouzení svého zdravotního stavu. Uvádí, že ze zdravotnické dokumentace z roku 1992, kterou poskytl posudkové lékařce, vyplývá jeho invalidita, že se u něho jedná o poškození plic více jak ze 70 % se závěrem lehké restrikce vitální kapacity.

Dále stěžovatel namítá, že je nepravdivý závěr posudku posudkové komise o jeho pórázovém zdravotním stavu, v němž bylo uvedeno, že není dlouhodobě nepříznivý. Naopak tvrdí, že zvláště poškození kotníku nohy je tak vážné, že mu způsobuje velké obtíže a bolesti při chůzi.

Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 6. 2008 byl zástupcem stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát Mgr. Jiří Janata. Uvedený advokát podáním ze dne 30. 6. 2008 doplnil kasační stížnost pouze tak, že sdělil, že kasační stížnost je podávána z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Konkrétně uvádí, že špatně právně posoudil skutečný zdravotní stav stěžovatele, když měl dojít k závěru, že ke snížení jeho výdělkových schopností došlo o příslušné procento. V ostatním se ztotožnil s podáním stěžovatele ze dne 12. 5. 2008 a navrhl zrušení rozsudku krajského soudu.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnosti není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného ustanovení právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného ustanovení právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného.

Přestože v kasační stížnosti je namítáno nesprávné právní posouzení věci, jádro stížnosti fakticky směřuje proti nesprávnému skutkovému posouzení zdravotního stavu stěžovatele. Soud vázán důvody kasační stížnosti se zabýval zákonností postupu krajského soudu.

Rozhodnutí o nároku na plný nebo částečný invalidní důchod je závislé zejména na lékařském odborném posouzení. Pro přezkumné soudní řízení je k posouzení zdravotního stavu a výdělečné schopnosti občana povoláno ze zákona Ministerstvo práce a sociálních věcí, které tak činí svými posudkovými komisemi (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). Posudek uvedené komise pak soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásady volného hodnocení důkazů ve smyslu § 132 o. s. ř.

Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost výdělečné činnosti nejméně o 66 % nebo je schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Podle § 44 odst. 1 uvedeného zákona je pojištěnec částečně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 %. V obou případech podle § 39 odst. 2 ve spojení s § 44 odst. 1 věta druhá zákona o důchodovém pojištění se při určování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti pojištěnce vychází z jeho zdravotního stavu doloženého výsledky funkčních vyšetření a z jeho schopnosti vykonávat práce odpovídající zachovaným tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k výdělečným činnostem, které vykonával předtím než k takovému poklesu došlo, a k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem, přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující schopnost výdělečné činnosti pojištěnce, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, a schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti než dosud vykonával.

Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o úplnosti a přesvědčivosti závěru posudku posudkové komise, podle něhož stěžovatel k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované nebyl plně invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění a nebyl ani částečně invalidní podle § 44 odst. 1, 2 uvedeného zákona. Nešlo o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 66 %, respektive o 33 %, nešlo o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek a dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav stěžovateli značně neztěžoval obecné životní podmínky. Závěr posudkové komise je navíc v souladu se závěrem posudkové lékařky OSSZ v Jilemnici a je výrazně pod uvedenými hranicemi potřebnými pro přiznání částečného, tím spíše plného invalidního důchodu, neboť v prvním případě byla míra snížení schopnosti k samostatné výdělečné činnosti stanovena na 15 %, v přezkumném řízení dokonce pouze na 10 %. Jak posudková lékařka, tak posudková komise hodnotily procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele podle kapitoly VIII oddíl B pol. 5a) vyhlášky č. 284/1995 Sb.

Procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele byla správně posuzována podle vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění. Soud se také zabýval otázkou, zda posudková komise měla k dispozici aktuální lékařské zprávy a informace, a dospěl k závěru, že posudková komise vzala ve svém posudku v úvahu zdravotní stav po autohavárii, včetně úrazu kotníku nohy, na který stěžovatel ve své kasační stížnosti poukazoval. Informace, ze kterých posudková komise vycházela a ze kterých je zcela zřejmé, že stěžovatelův návrh na přiznání částečné invalidity je nedůvodný, byly aktuální v době vydání napadeného rozhodnutí i rozsudku, na rozdíl od některých stěžovatelem navrhovaných lékařských zpráv sahajících až do roku 1992 a jiných, též navrhovaných stěžovatelem, které však byly vyhotoveny až po vydání napadeného správního rozhodnutí.

S ohledem na skutečnost, že stěžovatel ke dni vydání rozhodnutí žalované nebyl plně invalidní podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, neboť jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nepoklesla nejméně o 66 % a není invalidní z toho důvodu, že je schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek, krajský soud nepochybil, když shledal rozhodnutí žalované věcně správným a z tohoto důvodu žalobu stěžovatele zamítl. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatel, který nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení a právo České správy sociálního zabezpečení na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

Krajským soudem ustanovený zástupce stěžovatele k výzvě Nejvyššího správního soudu nevyčíslil svoji odměnu za zastupování stěžovatele, a proto tato odměna byla stanovena podle obsahu spisu. Ze spisu vyplývá, že ustanovený zástupce doplnil kasační stížnost podáním ze dne 27. 2. 2006, což představuje úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů, za poskytování právních služeb, ve znění tehdy účinném, za nějž náleží odměna v částce 500 Kč (§ 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bod 2. uvedené vyhlášky). S připočtením režijního paušálu ve výši 300 Kč ve smyslu § 13 odst. 3 uvedené vyhlášky, byla ustanovenému advokátovi přiznána odměna v celkové výši 800 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. října 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu